

Котенцата биле още малки — не можали да ходятъ; това удивило всички. Търсили ги въ кухнята и въ стайтъ — нѣмало ги.

Най-послѣ стопанката влѣзла въ стаята, гдѣ то лежали двѣтъ имъ кучета и казала на едното: — Хайде, покажи ми гдѣ сѣ котенцата!

Всѣки би помислилъ, че кучето не би разбрало господарката си. Но то съ важность се дигнало, отишло на сръщната страна и се спрѣло прѣдъ долапа, като радостно замахало опашка. Стопанката отворила долапа и що да види? — на чайното табло лежали котенцата. Тя затворила долапа, повикала сестра си и ѝ казала да пита второто куче, гдѣ сѣ котенцата.

— Мое куче, покажи ми гдѣ сѣ скрити котенцата! — казала сестра ѝ, като се обърнала къмъ другото куче.

То станало и тръгнало къмъ долапа. Спрѣло се тамъ и замахало опашка.

Отъ това се разбрало, че тѣ видѣли, когато котката скрила котенцата си. Важно е сѣщо, че двѣтъ кучета разбрали въпроса на стопанкитѣ си.

Свирката на козарчето.

Свирка свири изъ гората,
Свири като жива.
Сѣкашъ шепне на листата:
Скрѣбъта си горчива:

„Листи, листовца зелени,
Колко сте красиви!...
И отъ клонки все засмѣни
Тръпките щастливи.